

**MÁSODIK
KÖNYV**

**A BELSŐ ÉLETRE
HÍVÓ INTELMEK**

II/1. A belső életről

¹*Isten országa
bennetek van* – mondja
az Úr (*Lk 17,20*). Térj
meg teljes szívedből az
Úrhoz, hagyd el ezt a
nyomorult világot és
nyugalmat talál a
lelked.

II/1.

²Tanuld meg megvetni
a külső dolgokat és
magadat a belső, lelki
dolgokra adni, és
meglátod, hogy eljön
benned Isten országa.

II/1.

³Isten országa ugyanis
béke és öröm a
Szentlélekben
(Róm 14,17),
ami nem adatik meg
az istenteleneknek.

II/1.

⁴Eljön hozzád Krisztus
és megízlelteti veled
vigasztalását, ha méltó
lakást készítesz neki
magadban.

*

II/1.

⁵Minden dicsősége és
ékessége odabenn van
és ott leli kedvét.

*

II/1.

⁶Gyakran meglátogatja
a belső embert: édesen
beszélget, kedvesen
vigasztal, nagy
békével és csodálatos
közelséggel áldja meg.

*

II/1.

⁷Rajta, hívő lélek,
készítsd szívedet
ennek a jegyesnek,
valahányszor arra
méltat, hogy hozzád
jöjjön és benned
lakják.

II/1.

⁸Mert ő így szól: „Aki szeret engem, megtartja beszédemet és hozzá megyünk és lakóhelyet készítünk nála” (*Jn 14,23*).

II/1.

⁹Adj tehát helyet
Krisztusnak és
mindenki mástól
tagadd meg a
bebocsátást.

II/1.

¹⁰Amikor Krisztus a
tiéd, gazdag vagy és ő
elég neked.

¹¹Ő lesz a te
gondviselőd és minden
ügyedben hű segítőd,
hogy ne legyen
szükséged az
emberekben
reménykedni.

II/1.

¹²Mert az emberek
hamar megváltoznak
és hirtelen elhagynak;
Krisztus pedig
megmarad örökké és
állhatatosan mindvégig
veled tart.

II/1.

¹³Nem kell nagyon
bíznod a törékeny és
halandó emberben, ha
mégoly hasznos és
kedves is; amiatt sem
kell nagyon
szomorkodnod, ha
néha szembeszáll
veled és ellenkezik.

II/1.

¹⁴Akik ma veled
vannak, holnap ellened
lehetnek, és gyakran
irányt váltanak,
mint a szél.

II/1.

¹⁵Minden bizalmadat
Istenbe helyezd,
Őt féljed és Őt szeresd.
Ő majd megfelel
és úgy tesz veled jót,
ahogy a legjobb lesz.

II/1.

¹⁶Nincs itt maradandó városod, és akárhol légy, idegen és jövevény vagy; nem is lesz soha nyugtod, csak ha bensőségesen egyesülsz Krisztussal.

II/1.

¹⁷Mit nézel itt körül,
amikor nem ez a te
nyugalmad helye?

II/1.

¹⁸A mennyben legyen
állandó lakásod és
minden földi dolgot
csak átmenetnek
tekints.

II/1.

¹⁹Mindenek elmúlnak,
és te is velük együtt.

²⁰Vigyázz, hozzájuk ne
tapadj, nehogy
megfogjanak és
elvessz.

II/1.

²¹A Magasságbelinél
legyen gondolatod és
könyörgésed szüntelen
Krisztushoz szóljon.

II/1.

²²Ha nem tudsz
elmélkedni magasztos
és mennyei dolgokról,
nyugodjál meg
Krisztus
kínszenvedésében; és
szívesen lakozzál az ő
szent sebeiben.

II/1.

²³Mert ha Jézus
sebeihez és drága
stigmáihoz áhítattal
menekülsz,
háborúságaidban nagy
erősítést fogsz érezni;
nem sokat fogsz
törődni az emberek
megvetésével és
könnyen elviseled a
rágalmazó szavakat.

II/1.

²⁴Krisztus is megvetett volt e világban az emberek részéről; és legnagyobb szükségében ismerősei és jóbarátai a gyalázatok között elhagyták.

II/1.

²⁵Krisztus szenvedő és
lenézett akart lenni; és
te valami miatt
panaszkodni mersz?

II/1.

²⁶Krisztusnak
ellenségei és
rágalmazói voltak, te
meg azt akarod, hogy
mindenki barátod és
jótevőd legyen?

II/1.

²⁷Honnan nyeri
koszorúját a
béketűréd, ha semmi
ellenkezés nem ér?

II/1.

²⁸Ha semmi veled
ellenkezőt nem akarsz
eltérni, hogyan leszel
Krisztusnak barátja?

II/1.

²⁹Tűrjél Krisztussal és
Krisztusért, ha
Krisztussal akarsz
uralkodni.

II/1.

³⁰Ha egyszer igazán
behatolnál Krisztus
bensőjébe és egy
keveset ízelelnél az ő
lángoló szerelméből,
akkor semmit sem
törődnél saját
hasznoddal vagy
károddal, hanem inkább
örvendenél, ha gyalázat
ér; mert Jézus szerelme
megvetteti az emberrel
önmagát.

II/1.

³¹Jézus és az igazság szerelmese, aki igazán belső ember és mentes a rendetlen érzésektől, szabadon Istenhez fordulhat, lélekben maga fölé emelkedhet és az égiek élvezetében nyugodhat.

II/1.

³²Aki mindent úgy
ízlel, amint van, és
nem úgy ahogy
mondják vagy vélik,
valóban bölcs ember,
és inkább Isten, mint
emberek oktatták.

II/1.

³³Aki belülről indítva tud járni és a dolgokat csak kissé értékeli külső szempontok alapján, nem keres külön helyet, sem külön időt nem vár az áhítatgyakorlatokhoz.

II/1.

³⁴A belső ember hamar
összeszedi magát, mert
soha nem szóródik szét
teljesen a külső
dolgokban.

*

II/1.

³⁵Nem akadály neki a külső munka, vagy az éppen szükséges foglalatosság, hanem úgy alkalmazkodik a dolgokhoz, ahogy jönnek.

II/1.

³⁶Aki belsőleg jól felkészült és rendezett, nem törődik az emberek furcsa és perverz viselkedésével.

II/1.

³⁷annyi az ember
akadálya és
szórakozása,
amennyire a dolgokat
magához kapcsolja.

II/1.

³⁸Ha egyenes és jól megtisztult volnál, minden javadra és előmeneteledre válnék.

II/1.

³⁹ Azért nem tetszik
neked sok dolog, azért
háborogsz gyakran
miattuk, mert még nem
haltál meg tökéletesen
magadnak, és nem
szakadtál el minden
földi dologtól.

II/1.

⁴⁰Semmi sem
szennyezi be és köti
meg az ember szívét
annyira, mint a
teremtmények iránti
tisztátalan szerelem.

II/1.

⁴¹Ha megveted a külső
vigasztalásokat,
elmélkedhetsz a
mennyei dolgokról és
gyakran ujjonghatsz
bensődben.

II/2. Az alázatosságról

¹Ne tartsd fontosnak,
ki van veled vagy ki
van ellened, hanem
azon fáradj és azzal
törődj, hogy Isten
legyen veled
mindenben, amit
teszel.

II/2.

²Legyen jó a
lelkiismereted és Isten
meg fog védeni téged.

II/2.

³Akit Isten segíteni akar, annak nem árthat semmiféle gonoszság.

II/2.

⁴Ha te tudsz hallgatni
és szenvedni, minden
bizonnyal meglátod
Isten segítségét.

II/2.

⁵Isten tudja az idejét
és módját
szabadításodnak, azért
teljesen Őreá kell
hagyatkoznod.

II/2.

⁶Istené a segítség és minden gyalázattól való megszabadítás.

II/2.

⁷Sokszor igen hasznos a nagyobb alázatosság megőrzésére az, hogy hibáinkat mások tudják és megdorgálják.

II/2.

⁸Ha az ember
megalázza magát
hibáiért, akkor
könnyen megengesztel
másokat és kevés
fáradtsággal eleget tesz
azoknak akik
haragusznak rá.

II/2.

⁹Az alázatos embert
oltalmazza és
megszabadítja Isten; az
alázatot szereti és
vigasztalja.

II/2.

¹⁰Az alázatoshoz
lehajol; az alázatosnak
nagy kegyelmet ad és
elnyomatása után
felemeli dicsőségre.

II/2.

¹¹Az alázatosnak
kinyilatkoztatja titkait
és édesen magához
vonzza és hívogatja.

II/2.

¹²Az alázatos, ha
megszégyenül is,
csendes békében van,
mert Istenre és nem e
világra támaszkodik.

II/2.

¹³Ne gondold, hogy
valamennyit is
előrementél, ha
magadat mindenkinél
alábbvalónak nem
tartod.

II/3.
A békességszerző
jó emberről

¹Először magadat
tartsd békében, akkor
másokat is
békéltethetsz.

II/3.

²A békeszerző ember
hasznosabb a nagy
tudósnál.

II/3.

³A szenvedélyes ember
a jót is elrontja és
könnyen elhiszi a
rosszat.

II/3.

⁴A békességszerző jó ember mindent jóra fordít.

II/3.

⁵Aki jó békességben
van, senkire sem
gyanakszik.

II/3.

Akinek pedig rosszal
van tele a szíve és
indulatos, azt
különféle gyanakvások
zaklatják. Maga sem
nyugszik, mást sem
hagy nyugodni.

*

II/3.

⁶Gyakran olyat mond,
amit nem kellett volna,
azt meg elmulasztja,
amit számára
hasznosabb volna
megtenni.

*

II/3.

⁷Figyeli, mi mások kötelessége, és elhanyagolja azt, ami az ő dolga.

II/3.

⁸Először tehát magaddal törődj, azután joggal törődhedsz a felebarátoddal.

II/3.

⁹Saját tetteidet jól tudod mentegetni és szépíteni, de mások mentségét nem akarod elfogadni.

II/3.

¹⁰Jobb volna, ha
magadat vádolnád és
felebarátodat
mentegetnéd.

II/3.

¹¹Ha azt akarod, hogy
elviseljenek, te is
viseld el a másikat.

II/3.

¹²Lássad, mily távol
vagy még az igaz
szeretettől és
alázatosságtól, amely
nem tud senkire
haragudni vagy
bosszankodni, csak
önmagára.

II/3.

¹³Nem nagy dolog
jókkal és szelídekkel
együtt élni, mert ez
mindenkinek
természetszerűen
tetszik; mindenki
szívesen van békében
és azokat kedveli
jobban, akik vele
tartanak.

*

II/3.

¹⁴De nyers és gonosz
vagy fegyelmezetlen
és ellenszenves
emberekkel
békeességben élni nagy
kegyelem, igen
dicséretes és férfias
dolog.

II/3.

¹⁵Vannak, akik maguk
békeességben élnek és
másokkal is
békeességben vannak.

*

II/3.

¹⁶És vannak, akik maguk sem nyughatnak és másoknak sem hagynak békét; másoknak terhesek, de maguknak mindig terhesebbek.

II/3.

¹⁷És vannak, akik magukban békések és másokat is békíteni törekcszenek.

II/3.

¹⁸Mindazonáltal ebben a nyomorult világban igazi békességünk inkább az alázatos türelemben áll, mint abban, hogy semmi nehézséget ne érezzünk.

II/3.

¹⁹Aki jobban tud szenvedni, annak nagyobb lesz a békéje. Ez az ember önmaga legyőzője és a világ ura; Krisztus barátja és a mennyország örököse.

II/4.

A tiszta szívről és az egyenes szándékról

¹Két szárnyon
emelkedik föl az
ember a földről: az
egyszerűséggel és a
tisztasággal.

II/4.

²Az egyszerűségnek a szándékunkban, a tisztaságnak érzületünkben kell lennie.

II/4.

³Az egyszerűség
törekszik Isten felé, a
tisztaság megragadja
és ízleli Öt.

II/4.

⁴Semmiféle jócselekedet nem lesz akadályod, ha belül szabad leszel a rendetlen érzülettől.

II/4.

⁵Ha semmi másra nem törekszel és mást nem keresel, mint Isten tetszését és felebarátod javát, belső szabadságnak fogsz örülni.

II/4.

⁶Ha egyenes volna a szived, akkor minden teremtmény az élet tükre és a szent tudomány könyve volna számodra.

II/4.

⁷Nincs olyan apró és egyszerű teremtmény, amely ne jelenítené meg Isten jóságát.

II/4.

⁸Ha te belül jó és tiszta volnál, akkor mindent akadály nélkül látnál és helyesen értenél.

II/4.

⁹A tiszta szív áthatol
az egeken és a poklon.

II/4.

¹⁰Amilyen valaki belül,
úgy ítéel külső
dolgokban.

II/4.

¹¹Ha van öröm a világban, az bizony a tisztaszívű emberben lakik.

¹²És ha van valahol háborúság és szorongatás, azt legjobban a rossz lelkiismeret érzi.

II/4.

¹³Mint a vas, ha tűzbe
teszik, elveszti a
rozsdát és egészen
tüzes lesz; úgy az
ember is, ha egészen
Istenhez tér,
megszabadul a
lanyhaságtól és új
emberré válik.

II/4.

¹⁴Amikor az ember
lanyhulni kezd, a kis
fáradtságtól is irtózik és
szívesen fogadja a
külső vigasztalást.

*

II/4.

¹⁵De amikor kezdi magát tökéletesen legyőzni és férfiasan kezd járni Isten útján, akkor könnyűnek lát mindent, amit azelőtt súlyosnak tartott.

II/5. Az önvizsgálatról

¹Nem hihetünk nagyon
önmagunknak, mert
gyakran hiányzik
belőlünk a kegyelem
és a megértés.

II/5.

²Kevés világosság van
bennünk és ezt is
hamar elveszítjük
hanyagságunk miatt.

II/5.

³Gyakran észre sem vesszük, hogy belül milyen vakok vagyunk.

II/5.

⁴Gyakran rosszat teszünk és még gonoszabbul mentegetjük.

II/5.

⁵Néha a szenvedély
indít és buzgalomnak
tartjuk.

II/5.

⁶Másokban az apró hibát is dorgáljuk, magunkban a nagyobbak mellett is elmegyünk.

II/5.

⁷Elég hamar
megérezzük és
mérlegeljük, amit
másoktól szenvedünk,
de hogy mennyit
túrnek mások
mitőlünk, azt nem
vesszük észre.

II/5.

⁸Aki jól és igazán megfontolja a maga dolgát, nem talál okot arra, hogy szigorúan ítéljen meg mást.

II/5.

⁹A lelki ember a magára való gondot minden egyéb gond elé helyezi. És aki szorgalmasan ügyel magára, könnyen hallgat másokról.

II/5.

¹⁰Sohasem leszel belső és áhítatos ember, ha nem tudsz hallgatni mások dolgairól és magadat kiváltképp nem tartod szemmel.

II/5.

¹¹Ha teljesen magadra
és Istenre figyelsz,
kevésbé fog érinteni,
amit kívülről
megtudsz.

II/5.

¹²Hol vagy, amikor
nem vagy jelen
magadban; és ha
bejártál mindent, de
magadról
megfeledkeztél, mi
hasznod belőle?

II/5.

¹³Ha békét és igazi
egységet kívánsz,
akkor mindent háttérbe
kell szorítanod és
egyedül magadat tartsd
szemed előtt.

¹⁴Ezért nagyot lépsz
előre, ha megőrzöd
magadat minden
mulandó gondtól.

II/5.

¹⁵Nagyon lemaradsz,
ha valami mulandót
nagyra becsülsz.

II/5.

¹⁶Ne tarts semmit
nagynak, semmit
felségesnek, semmit
kedvesnek, semmit
kellemesnek, csak
egyedül Istent és azt,
ami Istentől való.

II/5.

¹⁷Minden vigasztalást,
ami a teremtményektől
ered, hiábavalónak
tarts.

II/5.

¹⁸Az istenszerető lélek
Istenen kívül mindent
megvet.

II/5.

¹⁹ Egyedül az
örökkévaló,
mérhetetlen és mindent
betöltő Isten a lélek
vigasztalása és a szív
igaz öröme.

**II/6.
A jó lelkiismeret
örömről**

¹A jó ember dicsősége
a jó lelkiismeret
tanúsága.

II/6.

²Legyen jó a
lelkiismereted és
mindig örömed lesz.

II/6.

³A jó lelkiismeret igen sokat el tud viselni és nagyon vidám a nehézségek közepette is.

II/6.

⁴A rossz lelkiismeret
mindig félénk és
nyugtalan.

II/6.

⁵Édesen nyugodhatsz,
ha a szived nem vádol.

II/6.

⁶Ne örvendj, csak
akkor, ha jót tettél.

II/6.

⁷A rosszaknak soha
sincs igaz örömük,
sem belső békét nem
éreznek, mert „Nincs
békéje az
istenteleneknek”
mondja az Úr
(Iz 48,22).

II/6.

⁸Ha mondják:

„békességben vagyunk,
semmi baj nem ér minket,
ki mer nekünk ártani?", ne
higgy nekik; mert hirtelen
fellobban ellenük Isten
haragja és semmivé lesz
kezük munkája és
elvesznek a gondolataik.

II/6.

⁹A szorongatásban dicsekedni nem nehéz a szeretőnek; mert ez a dicsekvés a Krisztus keresztjében való dicsekvés.

II/6.

¹⁰Rövid a dicsőség,
melyet az emberek
adnak és kapnak.

II/6.

¹¹A világ dicsőségét
mindig követi a
szomorúság.

II/6.

¹²A jók dicsősége a saját lelkiismeretükben és nem az emberek ajkán van.

II/6.

¹³Az igazak
örvendezése Istentől és
Istenben van és
örömük az igazságból.

II/6.

¹⁴Aki az igaz és örökkévaló dicsőségre vágyik, nem törődik az ideigvaló dicsőséggel.

II/6.

¹⁵Aki az ideigvaló
dicsőséget keresi, vagy
szívből meg nem veti,
elárulja, hogy a
mennyei dicsőséget
kevésbé szereti.

II/6.

¹⁶Nagy a szíve békéje
annak, aki sem
dicsérettel, sem
szidalommal nem
törődik.

II/6.

¹⁷Könnyen
megelégszik és
megnyugszik, akinek
tiszt a lelkiismerete.

II/6.

¹⁸Nem vagy szentebb
attól, ha dicsérnek,
sem alábbvaló, ha
szidalmaznak.

II/6.

¹⁹Ami vagy, az vagy;
többnek sem
mondhatnak, mint ami
Isten előtt vagy.

II/6.

²⁰Ha arra figyelsz, mi vagy bensődben, nem fogsz azzal törődni, mit szólnak felőled az emberek.

II/6.

²¹ Az ember az arcraól,
Isten azonban a
szívben olvas.

II/6.

²²Az ember a
cselekedetet nézi, Isten
pedig szándékokat
teszi mérlegre.

II/6.

²³Mindig jót
cselekedni és maga
felől keveset tartani,
alázatos lélekre vall.

II/6.

²⁴Teremtmenytől
vigasztalást nem
keresni nagy
tisztaságnak és belső
bizalomnak a jele.

II/6.

²⁵Aki kívülről
semmiféle tanuságot
nem keres magának,
nyilvánvalóan teljesen
Istenre bízta magát.

II/6.

^{26.} „Mert nem az a
dicséretes, aki magát
ajánlja – mondja Szent
Pál –, hanem akit Isten
ajánl”
(*2Kor 10,18*).

II/6.

²⁷A belső ember
állapota: belül Istennel
jár, kifelé semmiféle
érzelem nem köti.

II/7.
Jézus mindenek
fölötti szerelméről

¹Boldog, aki érti, mit
jelent Jézust szeretni és
Jézusért önmagát
megvetni.

II/7.

²A szerelmesért
minden egyéb szeretett
dolgot el kell hagyni,
mert Jézus azt akarja,
hogy egyedül őt
szeressük mindenek
fölött.

II/7.

³A teremtmény
szeretete csalárd és
állhatatlan; Jézus
szeretete hűséges és
állhatatos.

II/7.

⁴Aki teremtményhez ragaszkodik, elesik az esendővel; aki Jézushoz ragaszkodik, örökre megmarad.

II/7.

⁵Öt szeresd és öt
tekintsd barátodnak,
aki akkor sem hagy el,
ha mindenki magadra
hagy és nem engedi,
hogy a végén elveszsz.

II/7.

⁶Akár akarod, akár
nem, egyszer
mindentől el kell
szakadnod.

II/7.

⁷Ragaszkodj Jézushoz
élve és halva, és az ő
hűségére bízd
magadat, aki egyedül
segíthet rajtad, ha
mindenki eltűnik
mellőled.

II/7.

⁸A te szerelemesed olyan természetű, hogy idegent nem tűr maga mellett, hanem egyedül akarja birtokolni a szívedet és királyként a trónjának tekinti.

II/7.

⁹Ha a teremtményeket
mind el tudnád
távolítani szívedből,
szívesen laknék veled
Jézus.

II/7.

¹⁰Szinte teljesen kárba
veszettnek találasz
mindent, amit Jézuson
kívül emberekre
építettél.

II/7.

¹¹Ne bízzál a hajladozó
nádszálban, ne is
támaszkodj rá, mert
„minden test széna,
minden dicsősége
lehull, mint a virág”
(Iz 40,6).

II/7.

¹²Hamar csalódni
fogsz, ha az
embereknek csak külső
megjelenésére
tekintesz.

II/7.

¹³Ha másban keresed
vigasztalásodat
és hasznodat, gyakran
kárát vallod.

II/7.

¹⁴Ha mindenben Jézust keresed, meg is találod Jézust.

II/7.

¹⁵Ha pedig magadat keresed, magadat is megtalálod, de tulajdon vesztedre.

II/7.

¹⁶Mert többet árt magának az ember, ha Jézust nem keresi, mint az egész világ és minden ellensége.

II/8. Jézus meghitt barátságáról

¹Amikor Jézus jelen van, minden jól van és semmi sem látszik nehéznek; amikor pedig Jézus nincs jelen, minden keserves.

II/8.

²Amikor Jézus nem beszél bensőnkben, hiábavaló a vigasztalás; ha pedig Jézus csak egy szót mond, nagy vigasztalást érzünk.

II/8.

³Nemde Mária
Magdolna tüstént
fölkelt a helyéről, ahol
sírt, mihelyt azt
mondta neki Márta:
„Itt van a Mester és
hív téged” (*Jn 11,28*).

II/8.

⁴Boldog óra, amikor
Jézus a könnyekből a
lélek örömére hív.

II/8.

⁵Milyen száraz és kemény vagy Jézus nélkül, milyen balga és üres vagy, ha Jézuson kívül kívánsz valamit.

⁶Nemde nagyobb kár ez, mintha az egész világot elvesztenéd?

II/8.

⁷Mit adhat neked
e világ Jézus nélkül?

II/8.

⁸Jézus nélkül lenni
kemény pokol,
Jézussal lenni édes
paradicsom.

II/8.

⁹Ha Jézus veled van,
senki ellenség nem
árthat neked.

II/8.

¹⁰Aki Jézust
megtalálja, jó kincset
talál, sőt a legnagyobb
jót találja meg.

II/8.

¹¹És aki elveszíti
Jézust, nagyon sokat
veszít, többet az egész
világnál.

II/8.

¹²Legszegényebb az,
aki Jézus nélkül él; a
leggazdagabb, aki jól
van Jézussal.

II/8.

¹³Nagy művészet tudni
Jézussal társalkodni, és
nagy okosság tudni
megtartani Jézust.

II/8.

¹⁴Légy alázatos és
békességszerző és
veled lesz Jézus.

II/8.

¹⁵Légy áhítatos és
csöndes és veled
marad Jézus.

II/8.

¹⁶Hamar elűzheted magadtól Jézust és elveszítheted az ő kegyelmét, ha külső dolgok felé akarsz hajolni.

¹⁷Ha pedig elűzted és elvesztetted Őt, kihez menekülsz és kit keresel barátodnak?

II/8.

¹⁸Jóbarát nélkül nem tudsz helyesen élni és ha Jézus nem lesz mindenkinél jobb barátod, igen szomorú és elhagyatott leszel.

¹⁹Balgán cselekszel tehát, ha másban bízol vagy örvendezel.

II/8.

²⁰Inkább kell választani, hogy az egész világ ellenünk legyen, mint hogy Jézust megbántsuk.

II/8.

²¹Tehát összes
kedveseid közül
egyedül Jézus legyen
választott szerelmesed.

II/8.

²²Szeress mindenkit
Jézusért, Jézust pedig
önmagáért szeresd.

II/8.

²³Egyedül Jézus
Krisztust kell
kiváltképpen
szeretnünk, aki összes
barátaink között
egyedül jó és hűséges.

II/8.

²⁴Őmiatta és őbenne
kedveld mind
barátodat, mind
ellenségedet és
mindezekért
könyörögj, hogy
mindnyájan
megismerjék és
szeressék Őt.

II/8.

²⁵Sohase kívánd, hogy
különlegesen
dicsérjenek és
szeressenek téged;
mert ez egyedül Istent
illeti, akihez nincs
hasonló.

II/8.

²⁶Azt se kívánd, hogy
valaki a szívében veled
foglalkozzék; te se
foglalkozzál a
szívedben másnak
szerelmével; hanem
Jézus legyen tebenned
és minden jó
emberben.

II/8.

²⁷Légy tiszta és szabad
bensődben mindenféle
teremtmenyi kötődés
nélkül.

II/8.

²⁸Szabad és tiszta
szívvel kell lenned
Isten iránt, ha nyugodt
akarsz lenni és látni
kívánod, milyen édes
az Úr (*Zsolt 33,9*).

*

II/8.

²⁹Erre pedig bizony el
nem jutsz, csak ha az ő
szent kegyelme
megelőz és vonz, hogy
mindenből kifosztottan
és szabadon egyedül
Ővele egyesülj.

II/8.

³⁰Amikor ugyanis Isten kegyelme eljön az emberhez, akkor mindenre képes. És mikor eltávozik, akkor szegény és gyöngye lesz és mintha csak átadták volna ostromlásra.

*

II/8.

³¹De mindezekben
nem kell elhagyni
magunkat, sem
kétségbe nem kell
esnünk, hanem
higgadtan
ragaszkodnunk kell
Isten akaratához

*

*

II/8.

és mindent Jézus
Krisztus dicsőségére
kell elviselnünk; mert
a tél után nyár
következik, éjszaka
után nappal lesz és a
vihár után nagy
derültség támad.

II/9. Minden vigasztalás hiányáról

¹Nem nehéz megvetni az emberi vigasztalást, amikor jelen van az isteni vigasztalás.

II/9.

²Nagy, igen nagy dolog
mind emberi, mind isteni
vigasztalás nélkül lenni és
ilyen lelki számkivetést
Isten dicsőségére szívesen
szenvedni, magát
semmiben sem keresni és
saját érdemére nem nézni.

II/9.

³Mi nagy dolog az, ha
derűs és áhítatos vagy,
amikor jön a
kegyelem?
Mindenkinek
kivánatos ez az óra.

II/9.

⁴Könnyen lovagol az,
akit Isten kegyelme
hordoz.

II/9.

⁵Csoda-e, ha terhet
nem érez, akit a
Mindenható hordoz és
a legfőbb vezér vezet?

II/9.

⁶Szívesen vesszük a vigasztalást és önként nehezen adjuk oda.

II/9.

⁷Legyőzte Szent Lőrinc vértanú az ő papjával e világot; mert mindent megvetett, ami e világon gyönyörűségnek látszott és Krisztus szeretetéért nyugodt lélekkel tűrte, hogy Isten főpapját, Sixtust, akit mindenek fölött szeretett, elragadják tőle.

*

II/9.

⁸A Teremtő iránti szerelmével legyőzte az ember iránti szeretetet és az emberi vigasztalás helyett inkább az isteni tetszést választotta.

II/9.

⁹Tanuld meg tehát te is
Isten kedvéért bármely
rokont és kedves
barátodat elhagyni;
¹⁰és ne vedd zokon,
mikor barátod elhagy;
tudván, hogy végül
mindnyájunknak el
kell válnunk
egymástól.

II/9.

¹¹Sokszor és sokáig
kell az embernek
önmagával viaskodnia,
míg megtanul teljesen
erőt venni magán és
egész érzületével
Istenhez ragaszkodni.

II/9.

¹²Amikor az ember
önmagára
támaszkodik, könnyen
hajlik emberi
vigasztalásokra.

II/9.

¹³De Krisztus igaz szerelmese és az erények buzgó követője nem kap e vigasztalások után, nem is keres ilyen érezhető édességeket, hanem inkább fárasztó küzdelmet és kemény fáradságokat akar viselni Krisztusért.

II/9.

¹⁴Amikor tehát lelki vigasztalást ad Isten, hálával fogadd; de Isten ajándékának és ne a te érdemednek tartsad.

*

II/9.

¹⁵Föl ne fuvalkodjál rajta,
ne örülj neki túlságosan és
hiúságból el ne bízd
magad; hanem az
ajándéktól alázatosabb
légy; okosabban és
óvatosabban viselkedjél
minden cselekedetedben;
mert elmúlik ez a boldog
óra és következik a
kísértés.

II/9.

¹⁶Amikor elvételük tőled a vigasztalás, ne ess mindjárt kétségbe: hanem alázattal és béketűréssel várd a mennyei látogatást; mert hatalmas az Isten és az előbbinél bővebb vigasztalást ajándékozhat neked.

*

II/9.

¹⁷Nem újdonság vagy szokatlan dolog ez azoknál, akik jártasak Isten útján; mert a nagy szentekben és a régi prófétákban is gyakran voltak ilyen változások.

*

II/9.

¹⁸ Azért mondta valaki
amikor már megjött a
kegyelem: „Azt
mondottam az én
bővelkedésemben:
meg nem ingok soha,
örökké” (*Zsolt 29, 7*).

*

*

II/9.

¹⁹De hozzátette, mit
érezett, amikor távol
volt a kegyelem:
„Elfordítottad rólam
arcodat és
meháborodtam”
(29,8).

*

*

II/9.

²⁰Eközben pedig nem
esett kétségbe, hanem
nagyobb buzgalommal
kérte az Urat:

„Tehozzád kiáltok,
Uram, és az én
Istenemhez esedezem”
(29,9).

*

*

II/9.

²¹Végül elmondta
imádságának
gyümölcsét és
bizonyságot tett arról,
hogy meghallgatta őt
Isten: „Meghallgatott
az Úr és megkönyörült
rajtam; az Úr az én
segítöm lett” (29,11).

*

*

II/9.

²²De miben?: „Az én
siralمامat örökre
fordítottad és
felövezteél engem
vígassággal.” (29,12.)

*

*

II/9.

²³Ha így történt a nagy szentekkel, nekünk gyarló és szegény embereknek sem kell kétségbe esnünk, ha néha fölbuzdulunk, néha kihűlünk; mert a Lélek jön és megy, amint neki tetszik. Azért mondja Szent Jób: „Meglátogatod őt reggel és hirtelen megpróbálod” (7,18).

II/9.

²⁴Mibe vethetem tehát
reményemet, vagy mi
másban kell bíznom,
mint Isten nagy
irgalmában és egyedül
a mennyei kegyelem
reményében?

*

II/9.

²⁵Mert legyenek bár
körülöttem jó emberek,
áhitatos testvérek, hű
barátok, szent könyvek és
szép tanulmányok, édes
énekek és himnuszok;
mindez keveset használ,
amikor meg vagyok
fosztva Isten kegyelmétől
és a magam szegénységére
vagyok hagyva.

*

*

II/9.

²⁶Akkor nincs jobb
orvosság, mint a
béketűrés és önmagam
megtagadása Isten
akarataiban.

II/9.

²⁷Soha nem találtam
oly vallásos és áhítatos
embert, akitől Isten
néha meg nem vonta
volna kegyelmét, vagy
aki nem érezte volna
buzgóságának
lanyhulását.

II/9.

²⁸Akármilyen
elragadtatásban vagy
megvilágosodásban
részesült egy szent,
előbb vagy utóbb
mindet kísértés érte.

*

II/9.

²⁹Mert nem méltó Isten
mélységes titkainak
szemlélésére, aki
Istenért valami
háborgatáson nem
ment keresztül.

II/9.

³⁰Az érkező
vigasztalásnak
a megelőző kísértés
szokott a jele lenni.

*

II/9.

³¹Mert a kísértésekben
megpróbáltaknak van
megigérve a mennyei
vigasztalás: „A
győztesnek enni adok
az élet fájáról”
(*Jel 2, 7*).

II/9.

³²Az isteni vigasztalást
pedig azért adatik,
hogy az ember erősebb
legyen a nehézségek
eltűrésére.

II/9.

³³A kísértés is azért
következik, hogy a
jóban föl ne
fuvalkodjék.

II/9.

³⁴Nem alszik az ördög,
sem a test nem halt
még meg, azért abba
ne hagyd a küzdelemre
készülést, mert jobbról
és balról ellenségek
vannak, kik sohasem
nyugosznak.

**II/10.
Hála
az isteni kegyelemért**

¹Miért keresel
nyugalmat, mikor
munkára születtél?

II/10.

²Inkább türelemre
készülj, mint
vigasztalásra, és
inkább
kereszthordozásra,
mint örvendezésre.

*

II/10.

³Mert a világiak közül
ki nem venné szívesen
a lelki vigasztalást és
örvendezést, ha mindig
elérhetné?

*

II/10.

- ⁴Hiszen a lelki
vigasztalások
fölülmúlnak minden
világi örömet és testi
gyönyörűséget.
- ⁵Mert az összes világi
gyönyörűségek vagy
üresek vagy
tisztátalanok.

II/10.

⁶Egyedül a lelki
gyönyörűségek
örvendetesek és
tiszták, az erényekből
fakadnak és Isten önti
a tiszta szívekbe.

II/10.

⁷Az isteni
vigasztalásokban senki
sem örvendezhet
mindig kedve szerint,
mert a kísértés ideje
nem soká késik.

II/10.

⁸Nagyon ellenkezik
ugyanis az isteni
látogatásokkal a lélek
hamis szabadsága és a
nagy önbizalom.

II/10.

⁹Isten jót tesz amikor a vigasztalás kegyelmét nyújtja; de az ember rosszat tesz, amikor nem Istennek tulajdonít hálával mindent.

*

II/10.

¹⁰Ezért nem
áradhatnak ránk a
kegyelem ajándékai,
mert hálátlanok
vagyunk szerzőjük
iránt, és nem hárítjuk
vissza mindenestül az
eredeti kútforráshoz.

II/10.

¹¹Mindig újabb
ajándékot érdemel, aki
meghálálja a vett
ajándékot; a kevélytől
pedig elveszik, amit az
alázatosnak szoktak
adni.

II/10.

¹²Nem kívánok olyan
vigasztalást, amely
elveszi tőlem a szívbeli
töredelmet. És nem
vágyódom oly
szemlélődésre, amely
kevélységre visz.

II/10.

¹³Nem minden szent,
ami fennkölt; nem
minden jó, ami édes;
nem minden kívánság
tisztta; nem minden
kedves Istennél, ami
nekünk kellemes.

II/10.

¹⁴Szívesen fogadom
azt a kegyelmet
amelytől egyre
alázatosabb, óvatosabb
és önmagam
elhagyására készebb
leszek.

II/10.

¹⁵Aki a kegyelem
ajándékából tanult és
elvonásával
fenyítették, az nem
mer magának
tulajdonítani semmi
jót, hanem inkább
szegénynek és
ruhátlannak vallja
magát.

II/10.

¹⁶Add meg Istennek,
ami Istené, ami pedig a
tied, azt magadnak
tulajdonítsd; azaz adj
hálát Istennek
jótéteményeiért,
magadról pedig azt
tartsd, hogy bűnös
vagy, tehát megfelelő
büntetésre méltó.

II/10.

¹⁷A legutolsó helyre ülj
mindenkor, és
megadják neked az
első helyet; mert a
legmagasabb nem áll
meg a legalacsonyabb
nélkül.

II/10.

¹⁸Isten színe előtt a legnagyobb szentek a legkisebbek önmaguk előtt; minél dicsőségesebbek, annál alázatosabbak önmagukban.

*

II/10.

¹⁹Igazsággal és
mennyei dicsőséggel
teljesek, nem kívánják
a hiú dicsőséget.

²⁰Istenben
meggyökerezve és
megerősödve nem
lehetnek kevélyek.

II/10.

²¹ Akik a jót, amit kaptak, mind Istennek tulajdonítják, nem keresnek egymástól dicsőséget;

*

II/10.

csak azt a dicsőséget
akarják, mely egyedül
Istentől való, és azt
kívánják, hogy magukban
és minden szentben
mindenekfölött csak az
Istent dicsérje és
magasztalja minden
teremtmény; ez az a cél,
amelyre szüntelen
törekszenek.

II/10.

²²Légy tehát hálás a legkisebb ajándékért is és méltó leszel nagyobbak elnyerésére.

II/10.

²³A legkisebb
ajándékot is a
legnagyobbinak tartsd,
és ami csekélyebb,
kiváló ajándéku-
l fogadd.

II/10.

²⁴Ha az ajándékozó méltóságára tekintesz, semmiféle ajándék sem fog csekélynek vagy silánynak tűnni. Mert nem kicsiség az, amit a fölséges Isten ad.

II/10.

²⁵Még ha bajt és verést
ad is Isten, hálásnak
kell lenni, mert
üdvösségünkért tesz
mindent, amit történni
megenged.

II/10.

²⁶Aki meg akarja
őrizni Isten kegyelmét,
hálás legyen a kapott
kegyelemért; és legyen
türelmes, ha elvételik
tőle. Imádkozzék,
hogy visszatérjen;
óvatos és alázatos
legyen, hogy el ne
veszítse.

**II/11.
Jézus keresztje
szerelmeseinek
csekély számáról**

¹Jézusnak most sok olyan híve van, aki az ő mennyországát szereti, de kevés, aki keresztjét hordozza.

II/11.

²Sokan kívánják a
vigasztalást, de
kevesen a háborgatást.

II/11.

³Sok társat talál Jézus
az asztalához, de
keveset a böjtöléshez.

II/11.

⁴Mindnyájan Jézussal
akarnak örvendeni, de
kevesen akarnak őérte
valamit elviselni.

II/11.

⁵Sokan követik Jézust
a kenyértörésig, de
kevesen a szenvedés
kelyhének kiürítéséig.

II/11.

⁶Sokan tisztelik Jézus csodatetteit, de kevesen követik keresztjének gyalázatát.

II/11.

⁷Sokan szeretik Jézust,
amíg nehézségek nem
támadnak.

⁸Sokan dicsérik és
áldják őt addig, amíg
tőle valami
vigasztalást kapnak.

*

II/11.

⁹De ha Jézus elrejtőzik
és kissé elhagyja őket,
zúgolódnak vagy
nagyon elcsüggednek.

II/11.

¹⁰Akik pedig Jézust
Jézusért és nem önmaguk
vigasztalásáért szeretik,
minden háborgatásban és
szívbeli szorongatásban
ugyanúgy áldják, mint a
legnagyobb
vigasztalásban.

*

II/11.

¹¹És ha soha nem
akarna nekik
vigasztalást adni,
mégis örökké
dicsérnék őt és mindig
hálát adnának neki.

II/11.

¹²Ó, mi mindenre
képes Jézus tiszta
szerelme, amelyhez
nem kapcsolódik
haszonlesés és
önszeretet.

II/11.

¹³Nemde mind
béreseknek kell
nevezni azokat, akik
mindig vigasztalást
keresnek?

II/11.

¹⁴Nemde inkább
önmaguk, mint
Krisztus
szerelmeseinek
bizonyulnak, akik
minduntalan csak saját
kényelmükről és
hasznukról
gondolkodnak?

II/11.

¹⁵Hol találni embert,
aki ingyen akar
Istennek szolgálni?

II/11.

¹⁶Ritkán található
annyira lelki ember,
aki mindenből
kivetkőzött.

II/11.

¹⁷Igazán lelki szegény
és minden
teremtmenyből
kivetközött embert ki
talál? Értéke nagyobb
a messze földről való
drágakőnél.

II/11.

¹⁸Ha az ember egész
vagyonát odaadta,
semmi az;
¹⁹ha sanyarú
bűnbánatot tart, még
mindig kevés,
²⁰és ha minden
tudományt megtanult,
még igen távol van;

*

II/11.

²¹és ha nagy erényű és áhítata igen lángoló is, még sok hiányzik neki, tudniillik az az „egy”, ami neki a legszükségesebb.

*

II/11.

²²És mi ez? Az, hogy
miután mindent
elhagyott, önmagát is
elhagyja, tökéletesen
kivetkőzzék
önmagából, és az
önszeretetből semmit
se tartson meg.

*

II/11.

²³És miután mindent megtett, amit tudomása szerint tennie kellett, azt gondolja, hogy semmit sem tett;

*

II/11.

²⁴ne tartsa nagynak, amit talán nagyra becsülhetne, hanem igaz szívvel haszontalan szolgának vallja magát az Igazság szava szerint: „Amikor mindent megtettetek, amit parancsoltak nektek, mondjátok: haszontalan szolgák vagyunk”
(*Lk 17,10*).

*

II/11.

²⁵Akkor az igazán lelki szegény és mindenből kivetkőzött ember elmondhatja a prófétával: „Egyedül vagyok és igen szegény”
(*Zsolt 24, 16*).

II/11.

²⁶Senki sem gazdagabb, senki sem hatalmasabb, senki sem szabadabb annál, aki magát mindenestül el tudja hagyni és a legutolsó helyet tudja elfoglalni.

II/12.
A Szent Kereszt
királyi útjáról

¹Sokaknak keménynek tűnik ez a beszéd:
„Tagadd meg magadat, vedd föl a keresztedet és kövesd Jézust!”
(Mt 16,24.)

*

II/12.

²De sokkal keményebb lesz hallani ezt az utolsó szót:

„Távozzatok tőlem, átkozottak, az örök tűzre!” (*Mt 25,14.*)

II/12.

³Akik most szívesen hallják és követik a keresztszavát, akkor nem fognak félni az örök kárhozat hallásától.

II/12.

⁴Ez a kereszt jel lesz az égen, mikor az Úr eljön ítélni.

II/12.

⁵Akkor majd a kereszt
összes szolgálói, akik
életükben hasonlónak
váltak a
Mégfeszítettéhez, nagy
bizalommal járulnak
az ítélő Krisztushoz.

II/12.

⁶Miért félsz tehát felvenni a keresztet, mely által bejutsz a mennyországba?

II/12.

⁷A keresztkben üdvösség van, a keresztkben élet van, a keresztkben oltalom van az ellenséggel szemben; a keresztkben van a mennyei édességnek áradása, a keresztkben van lelkünk ereje, a keresztkben van szívünk öröme; a keresztkben van a legnagyobb erény; a keresztkben van az életszentség tökéletessége.

II/12.

⁸Nincs a léleknek
üdvössége,
sem remény az örök
élethez, csak a
keresztben.

II/12.

⁹Vedd fel tehát a
keresztedet,
kövesd Jézust
és bemégy az örök
életre.

II/12.

¹⁰Ő előtted ment vállán
hordozva keresztjét és
meghalt érted a
keresztben, hogy te is
hordozd a magad
keresztjét és a
keresztben akarj
meghalni.

II/12.

¹¹Ha Jézussal halsz
meg, vele együtt élni is
fogsz;
és ha a társa vagy
a kínszenvedésben,
a dicsőségben is az
leszel.

II/12.

¹²Íme, a keresztben áll
fenn minden és a
meghalásban rejlik
minden; nincs más út
az életre és az igazi
belső békére, mint a
szent kereszt és a
mindennapos
önmegtagadás útja.

II/12.

¹³Menj, ahová akarsz,
keress, amit akarsz,
nem találsz magasabb
utat odafönt, sem
biztosabbat idelent a
kereszt útjánál.

II/12.

¹⁴Intézz és rendezz el
mindent, amint akarsz,
ahogy tetszik, és nem
találsz egyebet, mint hogy
mindig szenvedned kell
valamit önként vagy
kelletlenül, és így
mindenütt megtalálod a
keresztet.

*

II/12.

¹⁵Mert vagy testi
fájdalmat érzel vagy
lelki háborúságot
szenvedsz.

¹⁶Néha Isten hagy el,
máskor felebarátod
háborgat, és ami
nagyobb, gyakran
önmagadnak leszel
terhére,

II/12.

¹⁷és nem is lesz
orvosság vagy
vigasztalás, amely
neked szabadulást
vagy könnyebbséget
okozna, hanem addig
kell túrnöd, amíg Isten
úgy akarja.

II/12.

¹⁸Isten azt akarja, hogy tanuld meg a háborúságokat vigasztalás nélkül szenvedni, és hogy magadat teljesen az ő akarata alá vedd és a szorongatásban alázatosabbá légy.

II/12.

¹⁹Senki nem érzi
annyira szívében
Krisztus
kínszenvedését, mint
aki hasonlókat
szenvedett.

II/12.

²⁰A kereszt tehát
mindenkor kész és
mindenütt vár reád.

II/12.

²¹Nem tudsz a kereszttől
elől elmenekülni,
bárhova futsz; mert
akárhová jutsz,
magaddal viszed
énedet és mindenütt
magadra találasz.

II/12.

²²Tekints föl, tekints le, nézz kifelé, nézz befelé, mindenben keresztet találsz: és mindenütt türelmesnek kell lenned, ha belső békében akarsz élni és örök koronát akarsz nyerni.

II/12.

²³Ha szívesen
hordozod a keresztet,
az hordoz téged, és
elvezet az óhajtott
célba, ahol vége lesz a
szenvedésnek, ámbár
nem itt e földön.

II/12.

²⁴Ha kedvetlenül
hordozod a keresztet,
terhet szerzel
magadnak, csak
jobban megterheled
magadat, és mégis
vinned kell.

II/12.

²⁵Ha kibujsz az egyik
kereszt alól,
kétségkívül másikat,
talán nehezebbet
találsz.

II/12.

²⁶Azt hiszed, hogy
elkerülöd, amit halandó
soha el nem kerülhetett?

Melyik szent volt e
világon kereszt és
háborúság nélkül?

²⁷Hiszen a mi Urunk
Jézus Krisztus sem volt
egy óráig sem szenvedés
és fájdalom nélkül, amíg
élt.

*

*

II/12.

„Szenvednie kellett a
Krisztusnak és föl
kellett támadnia a
halálból és úgy kellett
bemennie
dicsőségébe” (*Lk*
24,26).

II/12.

²⁸Hogyhogy te más utat keresel, mint ezt a királyi utat, a szent kereszt útját?

II/12.

²⁹Krisztus teljes élete
kereszt volt és
vértanúság és te
nyugalmat és örömet
keresel magadnak?

II/12.

³⁰Tévedsz, tévedsz, ha
mást keresel mint a
háborúságok
elszenvedését; mert ez
az egész halandó élet
tele van
nyomorúsággal és
körbe van rakva
keresztekkel.

II/12.

³¹És minél magasabbra jutott valaki a lelki életben, gyakran annál nehezebb keresztekre talál, mert számkivetésének kínja a szerelméből egyre növekszik.

*

II/12.

³²De mégis, aki ily
sokféleképpen
szenved, nincs
vigasztaló enyhülés
nélkül; mert érzi, hogy
keresztje
szenvedéséből a
legnagyobb gyümölcs
terem számára.

*

II/12.

³³Mert miközben
önként hajlik a kereszt
alá, a háborgatás terhe
az isteni vigasztalás
bizalmává változik.

II/12.

³⁴És minél inkább
megtörik a test a
szervedésben, annál
jobban megerősödik a
lélek a belső kegyelem
által.

*

II/12.

³⁵És nem ritkán annyira megerősödik a háborúság és szenvedés szeretetétől a Krisztus keresztyével való hasonlatosság szerelméből, hogy nem is kíván fájdalom és háborúság nélkül élni; mert hiszi, hogy annál kedvesebb Isten előtt, minél többet és súlyosabbat szenvedhet érte.

*

II/12.

³⁶Ez nem az ember ereje,
hanem Krisztus kegyelme,
mely oly nagyra képes és
oly nagyot művel a
törékeny testben, hogy
amitől természete szerint
iszonyodik és menekül,
azt a lélek buzgalmával
megragadja és szereti.

II/12.

³⁷Nem emberi dolog a keresztet hordozni, a keresztet szeretni, a testet fenyíteni és szolgaságra vetni; a megbecsüléstől menekülni, a gyalázatot szívesen elviselni, önmagát megvetni és másoktól megvetést kívánni; mindenféle kárt és csapást kiállni s e világon semmiféle szerencsét nem kívánni.

*

II/12.

³⁸Ha magadra
tekintesz, magadtól
semmi ilyenre nem
vagy képes.

³⁹De ha az Úrban
bízol, erőt kapsz az
égből és le tudod
győzni a világot és a
testet.

II/12.

⁴⁰Még ellenségedtől,
az ördögtől sem kell
félned, ha hittel vagy
fölfegyverkezve és
Krisztus keresztyével
vagy megjelölve.

II/12.

⁴¹Tehát mint Krisztus
igaz és hű szolgája, állj
oda férfiasan hordozni
Urad keresztjét, akit
irántad való
szerelméért feszítettek
meg.

II/12.

⁴²Készülj tehát sok nehézség és mindenféle kellemetlenség elszenvedésére ebben a nyomorúságos életben; mert ez történik veled, akárhol vagy, és így fogod találni, akárhová rejtőzöl.

*

II/12.

⁴³Így kell lennie, nincs
is más mód
megmenekülni a
gonoszok
háborgatásaitól és a
fájdalmaktól, mint
hogyan szenvedj.

II/12.

⁴⁴Szívesen idd az Úr
kelyhét, ha barátja
akarsz lenni és azt
akarod, hogy részed
legyen vele.

II/12.

⁴⁵A vigasztalásokat
bízd Istenre,
rendelkezzék velük,
amint neki tetszik.

*

II/12.

⁴⁶Te pedig szánd el magadat a háborúságok elviselésére, és a legnagyobb vigasztalásoknak tarts azokat, mert „a jelen idő szenvedései nincsenek arányban az eljövendő dicsőség megérdemlésével”, még ha valamennyit egyedül képes volnál is elviselni.

II/12.

⁴⁷Mikor már eljutsz
oda, hogy a háborúság
édes neked és ízleled
Krisztusért, akkor úgy
ítéld, hogy rendben
vagy, mert megtaláltad
a paradicsomot a
földön.

II/12.

⁴⁸Ameddig nehezedre
esik a szenvedés és
menekülni igyekszel
előle, addig rosszul áll
dolgod, és akárhová
futsz, követnek a
háborúságok.

II/12.

⁴⁹Ha elszánod magad
arra, amire kell,
tudniillik a
szenvedésre és a
meghalásra, hamar
jobban leszel és
békességet találsz.

II/12.

⁵⁰Ha Szent Pállal a harmadik égbe ragadtatol is, emiatt még nem leszel biztonságban, hogy semmi ellenkezést nem kell szenvedned. Az Úr mondta: „Én megmutatom neki, mennyit kell szenvednie az én nevemért” (*ApCsel 9,16*).

II/12.

⁵¹Nem marad tehát
más hátra, mint hogy
szenvedj, ha Jézust
szeretni akarsz és neki
örökre szolgálni
akarsz.

II/12.

⁵²Bárcsak méltó volnál
arra, hogy Jézus
nevéért valamit
szenvedj; mekkora
dicsőségedre volna ez,
mily nagy öröme
volna a szenteknek,
mily nagy épülésére
felebarátaidnak!

II/12.

⁵³A türelmet mindenki ajánlja, noha kevesen vannak, akik szenvedni akarnak.

II/12.

⁵⁴Méltán szívesen kell
szenvedned egy
keveset Krisztusért,
hiszen sokan sokkal
nehezebbet
szenvednek e világért.

II/12.

⁵⁵Bizonyosan tudd,
hogy haldokolva kell
élned; és minél inkább
meghal valaki
önmagának, annál
inkább kezd Istennek
élni.

II/12.

⁵⁶Senki sem alkalmas a
mennyei dolgok
felfogására, aki rá nem
szánja magát, hogy
Krisztusért minden
nehézséget elvisel.

II/12.

⁵⁷Nincs Isten előtt
kedvesebb, sem
számodra üdvösebb e
világon, mint
Krisztusért szívesen
sz szenvedni.

II/12.

⁵⁸És ha választhatnál,
inkább azt kellene
kívánnod, hogy
Krisztusért nehézségeket
szenedj, mint hogy sok
vigasztalásban felüdülj;
mert így hasonlóbb volnál
Krisztushoz és minden
szent példájához.

II/12.

⁵⁹A mi érdemünk és állapotbeli előbbrejutásunk nem a sok édességben és vigasztalásban áll, hanem inkább nagy nehézségek és háborúságok elviselésében.

II/12.

⁶⁰Hiszen ha lett volna valami jobb és hasznosabb az emberek üdvösségére a szenvedésnél, Krisztus bizonyára azt mutatta volna meg szavával és példájával.

II/12.

⁶¹Krisztus az őt követő tanítványait és mindenkit, aki az ő nyomába akar lépni, világosan a kereszthordozásra buzdítja és mondja: „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl a keresztyét és kövessen engem”
(Mt 16,24).

II/12.

⁶²Tehát, ha mindezt
átolvastuk és
meggondoltuk, ez
legyen a
végkövetkeztetés:
„Sok háborúságon
keresztül kell
bemennünk Isten
országába”
(*ApCsel 14,21*).

